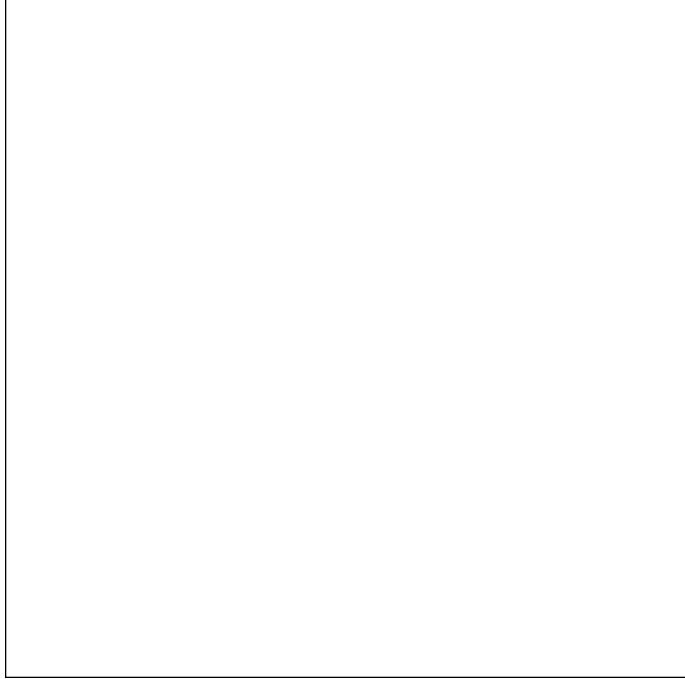

Simbegwire

 Rukia Nantale
 Benjamin Mitchley
 Kim Sandvad West
|| 5
🗣️ dansk

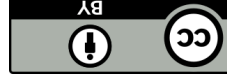

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Simbegwire

 Rukia Nantale
 Benjamin Mitchley
 Kim Sandvad West

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License.](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0)
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

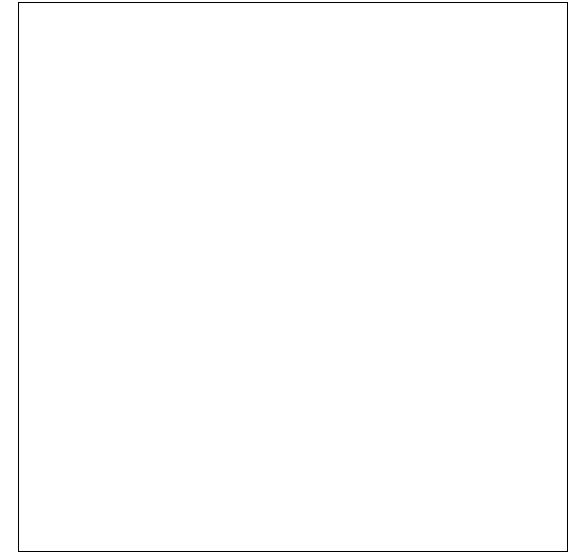
Da Simbegwires mor døde, blev hun meget ked af det. Simbegwires far gjorde sit bedste for at tage sig af sin datter. Langsomt begyndte de at føle sig glade igen uden Simbegwires mor. Hver morgen sad de og snakkede om dagen, der skulle komme. Hver aften lavede de aftensmad sammen. Når de havde vasket op, hjalp Simbegwires far hende med lektierne.

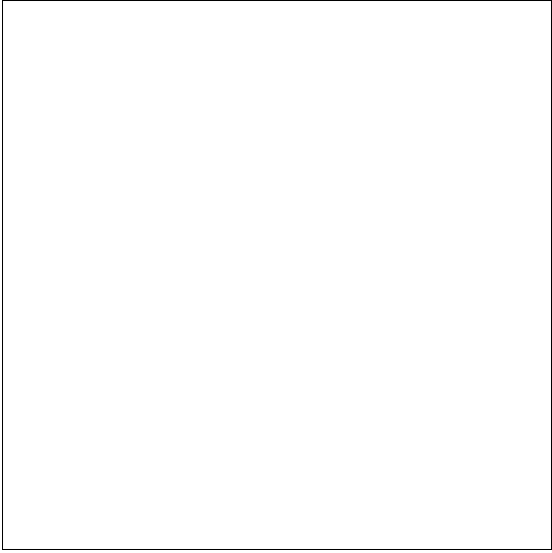
En dag kom Simbegwires far senere hjem end normalt. "Hvor er du, mit barn?" råbte han. Simbegwire løb hen til sin far. Hun stoppede op, da hun så, at han holdt en kvinde i hånden. "Jeg vil gerne præsentere dig for en speciel person, min barn. Dette er Anita," sagde han og smilede.

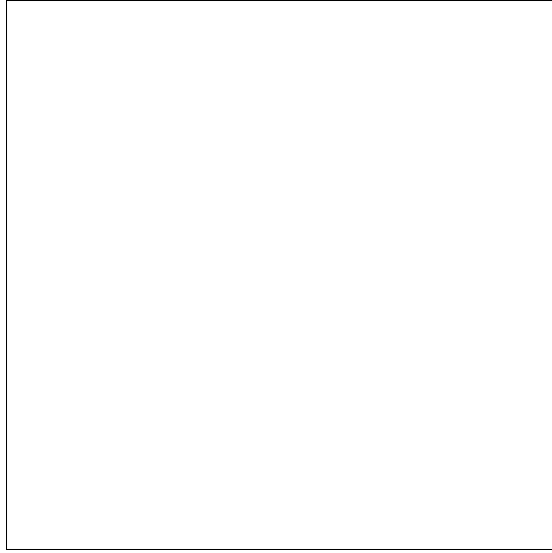
“Hej Simbegwire, din far har fortalt mig meget om dig,” sagde Anita. Men hun hverken smilede eller gav pigen hånden. Simbegwires far var glad og ivrig. Han talte om, hvordan de tre skulle bo sammen, og hvor godt deres liv ville blive. “Mit barn, jeg håber, du vil acceptere Anita som din mor,” sagde han.

Den næste uge inviterede Anita Simbegwire, hendes fætre og kusiner og hendes faster på middag derhjemme. Hvilken middag! Anita havde lavet alle Simbegwires livretter, og alle spiste, indtil de var mætte. Så legede børnene, mens de voksne snakkede. Simbegwire følte sig glad og modig. Hun besluttede sig for, at snart, meget snart, ville hun vende hjem og bo hos sin far og sin stedmor.

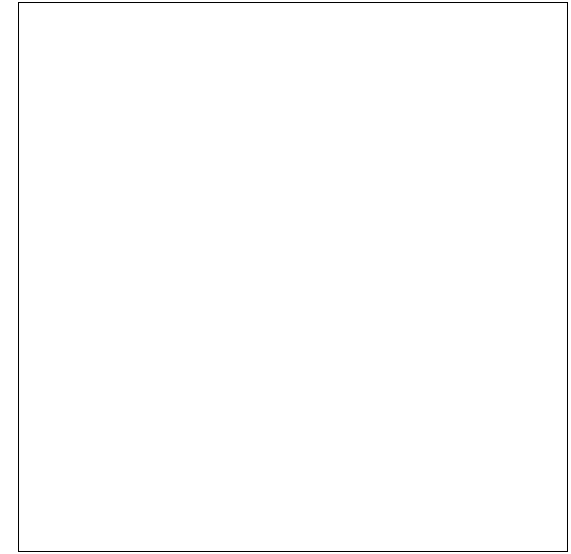
Simbegwires liv forandredes. Hun havde ikke længere tid til at sidde sammen med sin far om morgenen. Anita gav hende så meget husarbejde, at hun var for træt til at lave lektier om aftenen. Hun gik direkte i seng efter aftensmaden. Hendes eneste trøst var det farverige tæppe, hendes mor havde givet hende. Simbegwires far lod ikke til at opdage, at hans datter var ulykkelig.

Hendes far besøgte hende hver dag. Endelig kom Anita også med. Hun rakte ud efter Simbegwires hånd. "Jeg er så ked af det, min kære, jeg tog fejl," græd hun. "Vil du lade mig forsøge igen?" Simbegwire så på sin far og på hans bekymrede ansigt. Så trådte hun langsomt et skridt frem og lagde sine arme omkring Anita.

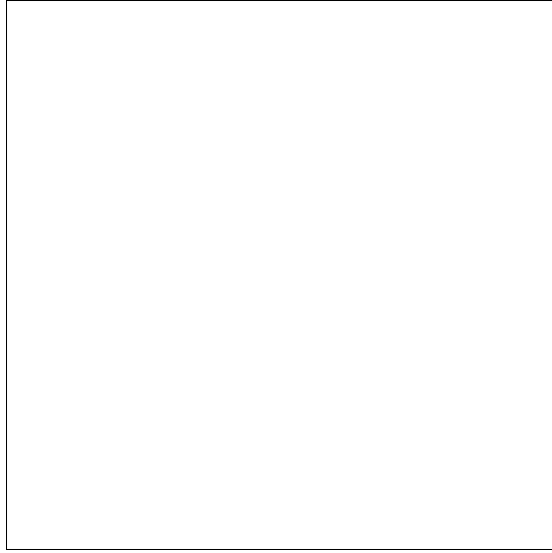
Efter nogle måneder fortalte Simbegwires far dem, at han skulle rejse væk i et stykke tid. "Jeg skal på arbejdsrejse," sagde han. "Men jeg ved, at I vil passe på hinanden." Simbegwires ansigt blegnede, men hendes far opdagede det ikke. Anita sagde ikke noget. Hun var heller ikke glad.

Simbegwire legede med sine fætre og kusiner, da hun så sin far på lang afstand. Hun var bange for, at han måske var vred, så hun løb ind i huset for at gemme sig. Men hendes far fandt hende og sagde: "Simbegwire, du har fundet en perfekt mor. En, der elsker dig og forstår dig. Jeg er stolt af dig, og jeg elsker dig." De blev enige om, at Simbegwire kunne bo hos sin faster så længe, hun havde lyst.

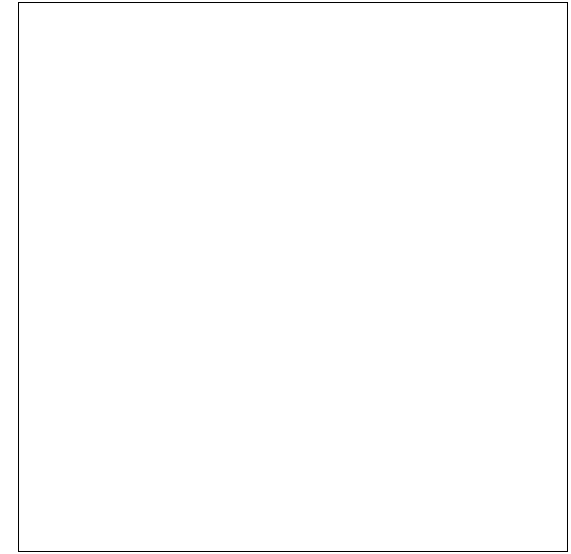
Det blev værre for Simbegwire. Hvis hun ikke blev færdig med husarbejdet, eller hvis hun klagede, slog Anita hende. Kvinden spiste det meste af aftensmaden, og Simbegwire fik kun en lille smule. Hver aften græd Simbegwire sig i søvn, mens hun krammede moderens tæppe.

Da Simbegwires far kom hjem, fandt han hendes rum tomt. "Hvad er der sket, Anita?" spurgte han ængsteligt. Kvinden forklarede, at Simbegwire var løbet hjemmefra. "Jeg ville have, at hun skulle respektere mig," sagde hun. "Men måske var jeg for streng." Simbegwires far forlod huset og gik ned imod floden. Han fortsatte til sin søsters landsby for at finde ud af, om hun havde set Simbegwire.

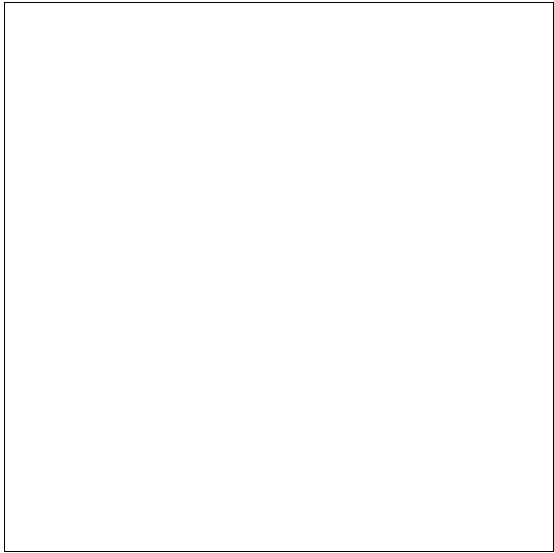

En morgen vågnede Simbegwire for sent op. "Din dovne pige!" råbte Anita. Hun hev Simbegwire op af sengen. Det dyrebare tæppe sad fast i et søm og blev revet itu.

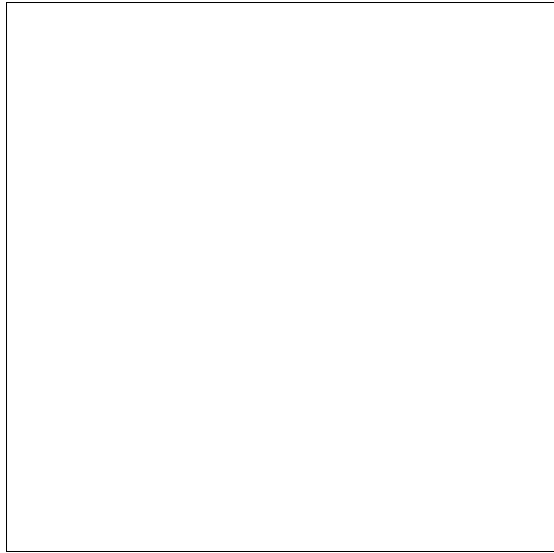

Simbegwires faster tog barnet med hjem til sig selv. Hun gav Simbegwire varm mad og puttede hende i sengen med hendes moders tæppe. Den aften græd Simbegwire sig i søvn. Men det var lettelsens tårer. Hun vidste, at hendes faster ville passe på hende.

Simbegwire var meget ked af det. Hun besluttede sig for at løbe hjemmefra. Hun tog de to stykker af moderens tæppe, pakkede lidt mad og forlod huset. Hun fulgte vejen, hendes far havde taget.

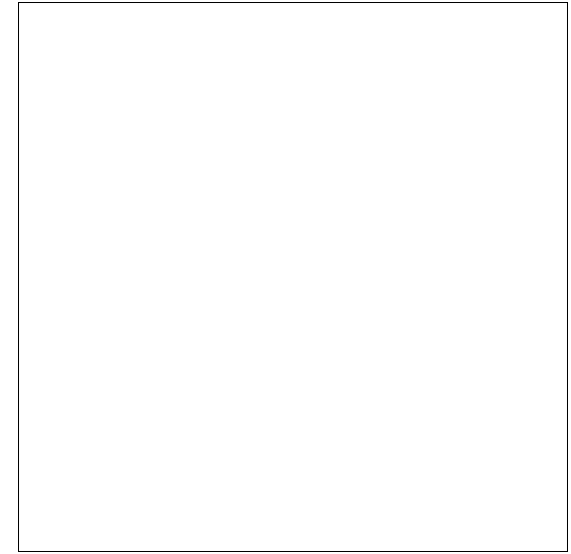

Denne kvinde kiggede op i træets krone. Da hun så pigen og stykkerne af det farverige tæppe, råbte hun: "Simbegwire, min broders barn!" De andre kvinder holdt op med at vaske og hjalp Simbegwire ned fra træet. Hendes faster gav den lille pige et kram og forsøgte at trøste hende.

Da det blev aften, klatrede hun op i et højt træ nær en flod og lavede en seng til sig selv mellem grenene. Da hun gik i seng, sang hun: "Moder, moder, moder, du forlod mig. Du forlod mig og kom aldrig tilbage. Far elsker mig ikke længere. Moder, hvornår kommer du tilbage? Du forlod mig."

Næste morgen sang Simbegwire sangen igen. Da kvinderne kom for at vaske deres tøj i floden, hørte de den triste sang, der kom fra det høje træ. De troede, det bare var vinden, der hviskede i bladene, og de fortsatte deres arbejde. Men en af kvinderne lyttede nøje til sangen.